

عنوان مقاله:

معنای زندگی در شعر طالب آملی

محل انتشار:

سیزدهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

علی اکبر افراسیاب پور - دانشیار دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی، تهران، ایران

حانیه سعادت پور - کارشناسی ارشد ادبیات فارسی، دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

در معنای هدف داری یا ارزشمندی یا ارزیابی کارکرد آن، بخشی از دغدغه های «معنای زندگی» پرسش از اندیشمندان بوده است و در فلسفه، این پرسش را درباره آفرینش و هستی مطرح کرده اند و زندگی انسان نیز آن را انگیزه ای برای ادامه زندگی به شمار آورده اند. شاعران بزرگ از جمله اندیشمندانی هستند که با بیانی هنری و از دل برآمده، به این پرسش پاسخ داده اند. در سبک هندی، طالب آملی که در علم و ادب و هنر شاخص بوده است معنای زندگی را به شیوه خاصی دنبال نموده است که گویی از دو جنبه به هستی و زندگی می نگریسته است. با توجه به اعتقاد دینی خود و پایبندی به مذهب تشیع و گرایش های عرفانی، به حکمت الهی و حاکمیت عدل او قائل است و با نگاهی خوشبینانه و امیدبخش، معنایی متعالی و عاشقانه برای زندگی جستجو می کند و در عین حال از جنبه اینکه مهاجرت نموده و نابسامانی های سرزمین و مردم خود را دیده و شاهد بی عدالتی ها و ستم های اجتماعی بوده است با احساسات هنری خود به نوعی بدبینی و حتی بی معنایی در زندگی و هستی نزدیک می شود. در این مقاله تلاش می شود که هر دو جنبه فکری این شاعر و ادیب سبک هندی بررسی و تحلیل شود.

کلمات کلیدی:

فلسفه آفرینش، معنای زندگی، یاس و امید، سبک هندی، طالب آملی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1764080>

